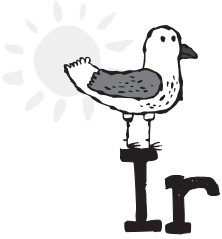

250 kilogrami tīra zelta

I silta un skaista jūlija pēcpusdiena. Lase, Maja un policijas komisārs stāv ostas piestātnē. Viņi skatās, kā no liela kuģa tiek nocelta koka kaste.

– Te nu ierodas zelts, – policijas komisārs apmierināts nosaka. – 250 kilogrami tīra zelta!

– Būtu interesanti uzzināt, kāda ir tā vērtība, – Lase prāto.

– Mjā... – policijas komisārs nosaka un atstumj pakausī cepuri. – Domāju, kādi desmit divpadsmit miljoni zviedru kronu būs.

– Oho! – Lase sajūsmināts iesaucas.

– Bet kāpēc to zeltu ved uz šejieni, Vallebiju? – Maja ievaicājas.

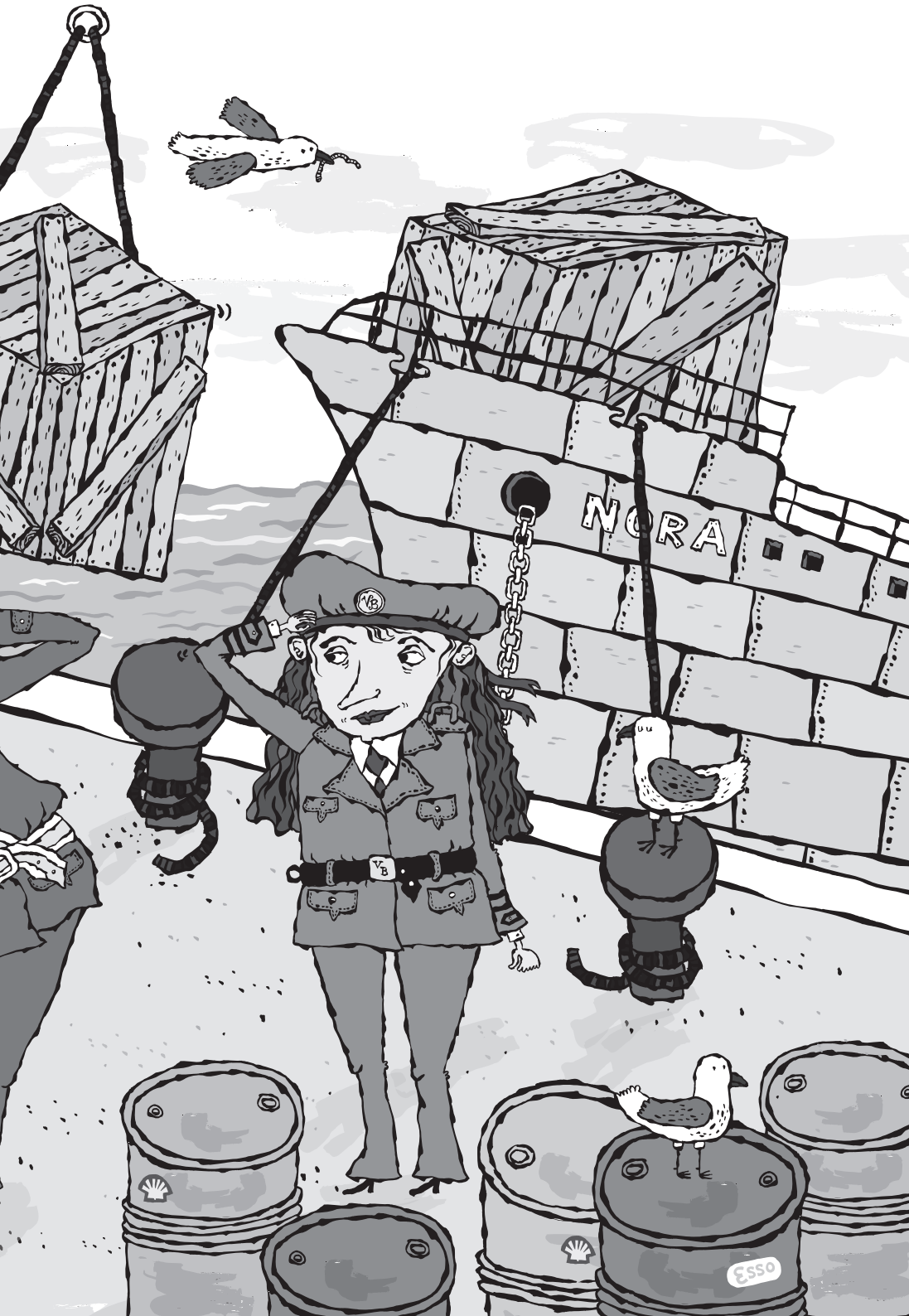
– Šeit tas nepaliks, – policijas komisārs paskaidro. – Rīt zeltu ar vilcienu vedīs tālāk uz kādu lielāku banku. Taču šonakt mēs par to atbildam.

– Kur zeltu glabās? – Lase jautā.

– Vallebijas visdrošākajā vietā – bankas naudas glabātavā.

Kaste tikmēr tiek novietota blakus otrai tādai pašai kastei uz kraavas auto platformas. Pie policijas komisāra pienāk tumšmataina sieviete uniformā. Salutējot viņa parāda godu komisāram, un viņš tai atbild tieši tāpat.

– Marija Gonsalesa de la Krusa, – sievietē saka un uzsmaida viņam. – Bankas apsardzes vadītāja.

– Randolfs Lāršons, – policijas komisārs nosauc savu vārdu. – Ļoti patīkami! Jūs noteikti bankā esat jauniņā. Es jūs agrāk neesmu redzējis.

– Es strādāju jau trīs nedēļas. – Apsardzes vadītāja pasmaida. – Man šeit nepieciešams jūsu paraksts, – viņa saka, pastiepjot uz priekšu papīra lapu.

– Kas tas par papīru? – Maja ziņkārīgi vaicā.

Viņa pasniedzas uz pirkstgaliem, lai redzētu, ko policijas komisārs paraksta. “Zelts, 250 kg,” meitene lasa. Ir grūti saskatīt, kas vēl tur rakstīts, jo vārdus aizsedz apsardzes vadītājas īkšķis.

– Pavadzīme par piegādi, – Marija Gonsalesa de la Krusa paskaidro un uzsmaida arī Majai.

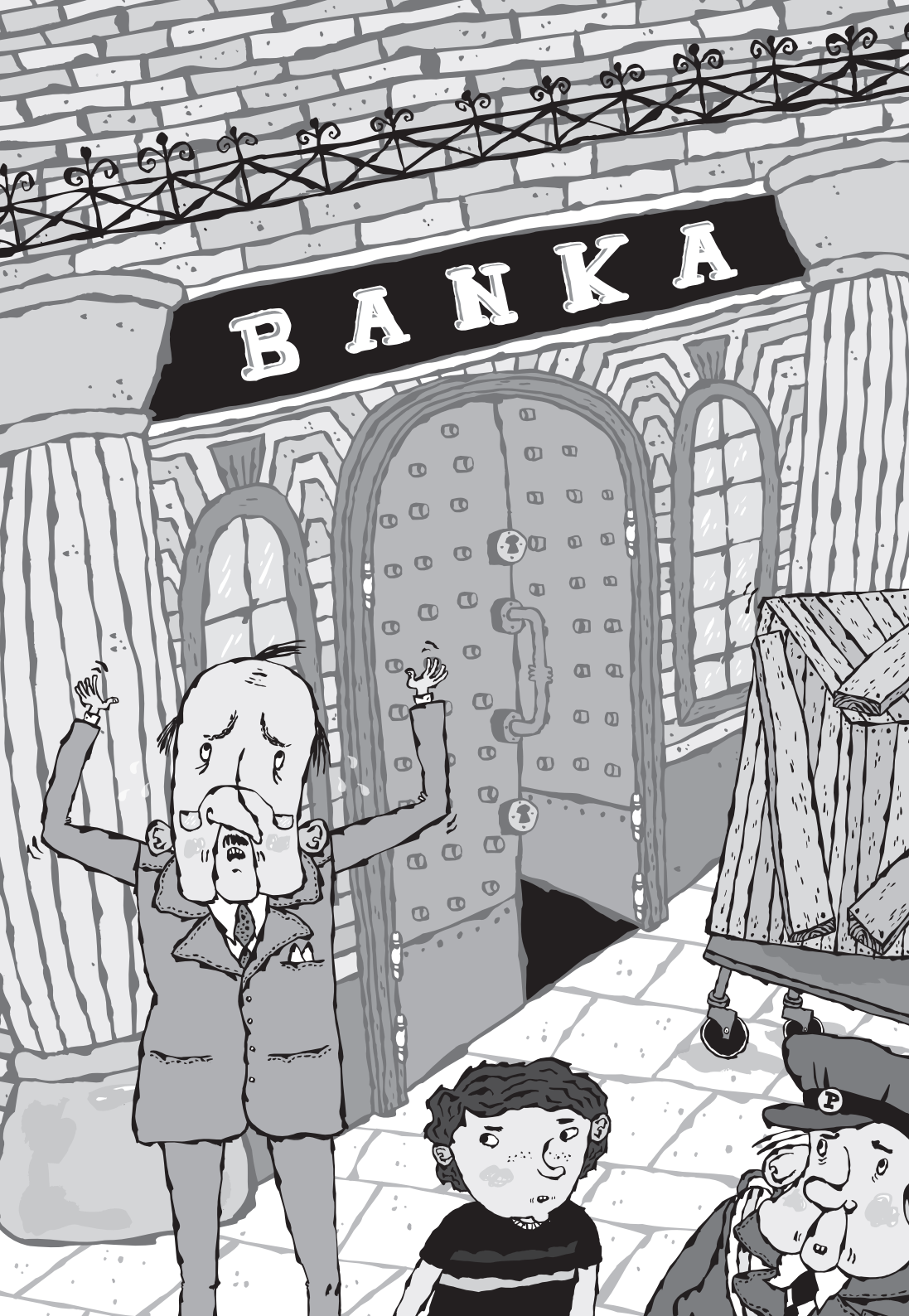
– Šis dokuments apliecina, ka mēs esam saņēmuši zeltu, – piebilst policijas komisārs un parakstās pašā lapas apakšā.

Apsardzes vadītāja norauj pavadzīmes dzelteno kopiju un atdod to policijas komisāram, kurš ieliek dokumentu uniformas kabatā.

– Nu tad mēs brauksim uz banku, – Marija Gonsalesa de la Krusa nosaka un ielec kravas auto.

– Nāciet nu, bērni! – policijas komisārs aicina un uzkāpj uz divriteņa. – Dosimies uz banku!

Kad Lase, Maja un policijas komisārs ierodas, apsardzes vadītāja iestumj bankā jau otru kasti. Turpat stāv plikpaurains vīrs pelēkā uzvalkā un vēro notiekošo. Viņš izskatās ļoti uztraucies.

– Uzmanies, Marija, lai kaste neapgāžas! – viņš uzsauc apsardzes vadītājai.

– Varbūt kāds var palīdzēt to pieturēt? – policijas komisārs ievaicājas.

Vīrietis pelēkajā uzvalkā izbrīnīti paskatās uz komisāru. Lasem un Majai šķiet, ka viņš ir traki sanervozējies.

“Bet tas nemaz nav tik dīvaini,” bērni nodomā. “Šim zeltam taču ir milzīga vēr-tība.”

– Paldies, jūs esat ļoti laipns, taču es labi tieku galā, – Marija elsojot atbild policijas komisāram un nozūd bankā.

Maja atbalsta divriteni pret ēkas sienu un ieskatās iekšā pa logu. Meitene redz, ka apsardzes vadītāja iestumj kasti lielā naudas glabātavā. Maja paraugās pulkstenī. Ir bez desmit minūtēm seši.

Pēc tam meitene skatās, kā tur, iekšā, Marija Gonsalesa aizver smagās glabātavas durvis.

– Ak tad policijas komisārs arī ir šeit un pārbauda, vai viss notiek pareizi, – vīrs pelēkajā uzvalkā nosaka.

Viņš pienāk pie komisāra un pastiepj roku sveicienam. Policijas komisārs un vīrietis sarokojas.

– Šis ir bankas direktors Pērs Krāge, – komisārs paskaidro Lasem un Majai.

Maja vēlreiz paskatās iekšā bankā. Apsardzes vadītāja nu stāv ar muguru pret viņu un darbojas ap glabātavas durvju augšdaļu. Maja pieliecas tuvāk loga rūtij, tomēr viņa nevar saskatīt, ko Marija Gonsalesa īsti dara.

– Šī ir liela diena Vallebijas mazajai bankai, – policijas komisārs saka.

– Un arī nervoza, – bankas direktors Pērs Krāge piebilst. – Padomājiet: ja nu kaut kas noiet greizi!

Pērs Krāge noslauka pieri ar mutautu.